

De sleutel tot het bestaan

Proloog

De voetstappen van de oude man echoden door de bovenste hal van het hotel. Na iedere stap klonk er een doffe bonk. Jaren geleden had hij last gekregen van zijn knieën; daarom steunde hij nu op een eikenhouten wandelstok. Aan zijn broek bungelde een sleutelbos, die rinkelde bij elke stap die hij zette.

Hij had een missie: hij moest de Daimon zijn. Dat wil zeggen, hij moest zijn gast de weg wijzen, zorgen dat hij de uitgang kon vinden en op de weg daarnaartoe kon groeien, net zoals hijzelf jaren geleden had gedaan. Zijn gast was nog niet aangekomen, maar de oude man wist dat het niet lang meer zou duren. Daarom was hij nu de laatste voorbereidingen aan het treffen.

Hij nam de lift naar beneden en kwam terecht in een hal die gevuld was met een kakofonie van geluid. Een man schreeuwde, een baby huilde. De oude man wist dat hij deze mensen uit hun kamers moest halen en snel. De aankomst van zijn gast naderde. Hij besloot te beginnen bij de kamer van het jonge stel, de kamer waaruit het gehuil van de baby klonk. Hij wist dat ook zijn gast daar zou beginnen.

De oude man klopte op de deur, een sleutel in zijn hand. De moeder, een vrouw met warrig bruin haar en een vermoeid gezicht, deed open. 'Sorry', zei ze met een verlegen glimlach. 'Hij wil maar niet stoppen met huilen. Misschien is hij ziek. Anders weet ik ook niet wat het is.' De oude man verzekerde haar dat het gehuil niet de reden was voor zijn bezoek. Hij legde haar uit dat ze haar kamer uit moest, maar dat ze al haar spullen mocht laten staan. 'Het is maar voor even', zei hij. 'Waarom ga je niet met de kleine naar de dokter? Tegen de tijd dat je terug bent, zal alles weer in orde zijn.'

Terwijl de vrouw in de kamer haar man over het verzoek vertelde en haar spullen pakte, wachtte de oude man geduldig in de hal. Het duurde niet lang; voor een bezoek aan de dokter hadden ze niet veel nodig. Nog geen vijf minuten later liep het jonge gezin de gang op. De moeder had nog steeds de hard huilende baby op de arm. De vader droeg de tassen. Ze zwaaiden nog even en verdwenen toen de hoek om.

De oude man ruimde snel de kamer op. Hij leegde de prullenbak, maakte het bed op, haalde de rommel weg. Maar de map met het onderzoek van de moeder liet hij liggen en ook de klamboe liet hij hangen. Hij wist dat dit belangrijk zou zijn voor zijn gast, al wist die dat misschien zelf niet. Hij trok de gordijnen dicht, waardoor de kamer in schemerdonker werd gehuld. Op de tast zocht hij opnieuw de map met het onderzoek. Hij maakte hem open, bladerde erdoorheen en legde uiteindelijk, helemaal onderin, twee sleutels neer: één sleutel zou zijn gast uit kamer 20 bevrijden, de andere zou hem naar kamer 42 brengen. Hij wist dat zijn gast de sleutels hier wel zou vinden. Daarna liet hij kamer 20 achter zich, en stak de hal over naar de kamer waar de man nog steeds luid aan het schreeuwen was: kamer 42.

Hij wist dat ze zijn klopp op de deur toch niet zouden horen, dus ging hij zonder te kloppen naar binnen. Ze zagen hem niet meteen. De vader stond te schreeuwen tegen de badkamerdeur. De moeder probeerde hem tegen te houden, maar toch lukte het hem om af en toe er een harde trap tegen te geven. Dan gilte een jongen van angst. Daardoor wist de oude man dat de zoon in de badkamer zat. Hij had waarschijnlijk onbewust iets verkeerd gezegd of gedaan en had zo zijn vaders woede op zichzelf losgelaten. Gelukkig was de jongen slim en had hij zich meteen verscholen in de badkamer.

De oude man wist dat hij niet tegen de vader op zou kunnen en wilde hem liever niet lastigvallen. Maar de tijd drong en hij moest ook deze kamer klaarmaken. Hij sprak de man dus voorzichtig aan. Die keek hem meteen woest aan. 'Wat doe jij in mijn kamer?', snauwde hij. De oude man legde uit dat hij niks kwaads in de zin had. Hij verzocht ze vriendelijk maar dwingend om een paar uur hun kamer te verlaten. Om de vader te overtuigen gaf de oude man hem wat geld om met zijn gezin te gaan

lunchen. Dat hielp. De vader riep met een gezicht als een donderwolk tegen zijn zoon dat hij uit de badkamer moest komen en zijn spullen moest pakken; ze gingen op pad. Hierna richtte hij zich opnieuw tot de oude man: 'En nu mijn kamer uit!' Hij gehoorzaamde. Hij wist dat hij, op het moment dat ze weg waren, weer naar binnen zou kunnen gaan.

In kamer 42 deed hij hetzelfde als hij in kamer 20 had gedaan: de rommel weghalen, de persoonlijke spullen laten staan. Hij wist dat hij de rooklucht niet weg zou krijgen, dus deed hij daar geen poging toe. Hij had iets meer tijd nodig om deze kamer op te ruimen. Een slordige vader en twee tieners zorgden nu eenmaal voor veel rommel, zeker als de moeder vaak te moe en te druk was om het voor hen op te ruimen.

Ook deze keer moest de oude man iets extra's doen. Hij zette de televisie aan en zapte een tijdje tot hij tevreden was. Hij keek op zijn horloge. Als alles volgens planning verliep, zou zijn gast zien wat de oude man wilde dat hij zag. Tot slot nam hij een bandje en stopte dat in de radio van de jongen. Hij zette de radio niet aan, want hij vermoedde dat zijn gast dat zelf wel zou doen. In het lege hoesje stopte hij de sleutel van kamer 44. Toen vertrok hij.

Voor de tweede keer die dag liep de oude man de gang door. Hij was nu een stuk rustiger dan daarvoor, want hij wist dat hij de komst van zijn gast goed had voorbereid. Hij moest nog één kamer klaarmaken: die van hemzelf. Maar daarvoor had hij nog genoeg tijd, want al was zijn gast al bijna in de eerste kamer, het zou nog lang duren voordat hij bij de laatste zou komen. Daarnaast zou hij in zijn eigen kamer niet zo veel hoeven op te ruimen, want hij hield het graag netjes.

De oude man zat achter zijn bureau, diep in gedachten verzonken. Eén van Freuds boeken lag opengeslagen in zijn handen, maar hij las er niet in. Zijn blik dwaalde langs de vitrines waarin zijn privécollectie werd tentoongesteld. Vanwaar hij zat kon hij de deur niet zien. Die was verscholen achter verscheidene rijen kasten. Hij kon alleen maar wachten tot zijn gast hem zelf zou vinden. Zijn ogen dwaalden naar de klok op de muur tegenover zich. 12 uur. Het was begonnen.

1

Het is een mooie zomerdag in Friesland. Ik loop alleen over de haven van Makkum, op weg naar het Titus Brandsma Museum. In de verte zie ik een oud Fries mannetje zitten dat mij recht in de ogen kijkt. Ik word gevangen door zijn onheilspellende blik, maar ik blijf doorlopen. Net voordat ik hem passeer fluistert hij iets wat ik nauwelijks versta: 'Als je dicht bij jezelf blijft...'

Badend in zweet word ik wakker. Het was een nachtmerrie. Alles is wazig en er zit een piep in mijn oren. Ik heb geen idee hoe laat het is, het schemert in ieder geval. Ik kijk om me heen en probeer de piep weg te jagen totdat ik constateer dat het een wekker is die in mijn oor blaft. Ik sta op om een poging te doen de wekker uit te zetten, maar een net verhindert het mij. Ik zit vast in een klamboe en probeer mezelf eruit te krijgen, wat na enige moeite lukt. Ik zet zo snel mogelijk de wekker uit, want die veroorzaakt alleen maar meer hoofdpijn. Ik kijk om me heen, zoekend naar een lamp. Dan zie ik het gordijn. Er staat een lettermotiefje op dat ik niet kan lezen door de absentie van licht. Met een ruk doe ik de gordijnen open en zo zet ik mezelf in een bak licht.

Nu ik eindelijk fatsoenlijk de kamer kan inspecteren, valt één ding mij gelijk op: de voorspelbare saaie spreuken op het gordijn. Ik moet er bijna van walgen, god, wat heb ik daar een hekel aan. Verder zijn de muren blauw met foto's die even voorspelbaar zijn als de tekst op het gordijn. Door de blauwe muren, samen met een ledikant in de hoek, trek ik de conclusie dat dit een babykamer is voor een klein jongetje. Als ik mijn blik naar het plafond laat glijden, zie ik dat er een prachtige replica van ons zonnestelsel op is geschilderd. Als laatste zie ik een map vol papieren liggen op het kleine witte bureau. Ik wil er eigenlijk niet in kijken, dat is nogal onbeleefd, maar na een volle drie minuten vervelen, geef ik mezelf over aan mijn nieuwsgierigheid en open ik de map.

Het eerste wat ik zie is een headline die begint met "BREAKING!", zo cliché! Het artikel beschrijft een bomaanslag die was gepleegd in Den Haag. Ik blader door. Ik sla heel wat bestanden van het Nationaal Archief over, dat interesseert me toch niks. Na tien pagina's heb ik weer een headline te pakken. Weer "BREAKING!", het gaat over hetzelfde onderwerp maar het is geschreven door een andere bron. Ik blader door. Ik kom tientallen bestanden tegen, allemaal uit het archief, die mij stuk voor stuk totaal niet aanspreken. Ik zie namen zoals "Bommenneef" genoteerd in de kantlijn en nog

heel veel andere aantekeningen. Ik kom er langzamerhand achter dat het een volwaardige wannabe-detective is die dit onderzoek aan het doen is. Maar waarom? En waarom ligt dit in een babykamer? Ik neem een kleine pauze wanneer ik op de helft van dit armzalige onderzoek ben. Ik doorzoek de kamer naar iets nieuws, iets interessants, maar het enige wat ik tegen kom is meuk. In een kist zitten prullaria en speelgoed voor een baby. In de boekenkast zie ik alleen maar lectuur staan. En in het ledikant liggen enkele knuffels. Schattig.

Na het verschuiven van een stoel zie ik een deur en ik probeer hem open te doen. Jammer genoeg is de deur op slot en zit ik dus vast in deze kamer. Uit het raam springen is ook geen optie, aangezien ik op zes hoog zit. Daarom ga ik maar door met het lezen van het onderzoek. Ik kom, zoals ik al had verwacht, nog meer rotzooi tegen en af en toe een headline, altijd beginnend met "BREAKING!". Het is zo voorspelbaar. Nadat ik door het onderzoek heb gebladerd en bij de laatste paar pagina's ben aangekomen, voel ik iets door de pagina's heen drukken. Uit nieuwsgierigheid sla ik de laatste bladzijdes over – ik mis toch niks boeiends – en zie twee sleutels. Op de labeltjes staan 42 en 20. Ik steek nummer 20 op goed geluk in het sleutelgat en, als een zegen van God, opent hij de deur. Ik loop een gang binnen die eruitziet als iets wat recht uit *The Shining* kan komen. Ik zoek naar kamer 42 en na niet al te lange tijd heb ik hem te pakken. De sleutel past, ik doe de deur open en ik word verwelkomd door een kakofonie van geluid.

2

Zodra ik de kamer in stap, hoor ik in de verte een grote knal die nog lang nadreunt. Het geluid is te dof om van mijn hotel te kunnen komen, maar het voelt toch alsof alle lucht uit mijn longen wordt geperst. Nog ietwat beduusd van de knal word ik nu ook bewust van de verschrikkelijke stank die er hangt in de kamer; het is mistig van de sigarettenrook. De tv staat aan. Er wordt een ramp in de Amsterdamse Bijlmer aangekondigd. De Turkse nieuwslezer praat een beetje warrig, maar weet wel zijn verhaal over te brengen. Na enige tijd wordt het duidelijk dat er een vliegtuig in de flats Groeneveen en Klein-Kruitberg gevlogen is. Zou dat de knal geweest zijn? Ik laat de man praten en ga door met de zoektocht naar een uitweg.

Ik kijk om me heen en zie dat ik beland ben in een afgetrapte, bijna verlaten kinderkamer. Er valt weinig luxe te bekennen. Op de grond ligt een zielig matras dat vermoedelijk als bed fungeert en aan de muur hangen twee verscheurde helften van Michael Jackson, die trots "This is it!" exclameert. Hij hangt er zielig bij, die Michael. In een hoek zit een knuffel. Een bange teddybeer vol scheuren kijkt mij gebroken aan. Een gevoel van jeugdige zorg schiet door mij heen en ik vraag me af hoe het met mijn knuffel zou gaan. Ik denk aan oude vrienden, gebeurtenissen en herinneringen. De beer neemt me mee naar het verleden, al is het maar voor heel even. Rechtsboven de hoek van de teddybeer is er met rood op de muur geschilderd. Als ik mijn blik erop richt, besef ik dat het het dreigende gezicht van een intimiderende man moet voorstellen. Hij lijkt klaar om toe te slaan.

Ik begin me dingen te verbeelden, realiseer ik me. Het valt waarschijnlijk allemaal wel mee. Ik denk dat dit misschien wel door de inmiddels in herhaling gevallen nieuwspresentator komt, dus ik laat hem nog zijn al drie keer benoemde feit vertellen en zet de tv daarna uit. Het is stil. Het is alsof de identiteit van de kamer ineens niet meer met mij is. Inmiddels begin ik een beetje bang te worden van de stilte. Het is alsof de absentie van geluid steeds scherper begint te knagen in mijn hoofd en wanneer mijn oog valt op de stereoset in de kamer, loop ik er direct naar toe. Er zit al een bandje in en omdat ik nu genoeg zou nemen met elk geluid, klik ik snel op play. Het droevige geluid van een akoestische gitaar vult de slaapkamer. Ik ken het nummer niet, maar ik neem meer dan genoeg met dit dramatisch gepingel. Het voelt als een toepasselijke vervanging van de nieuwsrapportage over een vliegtuigcrash. Een schreeuwende elektrische gitaar valt in en even later volgen een drum en bas. De band is compleet, ik ben nog steeds geen stap dichterbij mijn ontsnapping en ga derhalve verder met zoeken.

Ik kijk nog eens naar het vertrapte matras en zie dat er een schrift op ligt. Ik sla het open en begin te lezen in wat een jeugddagboek blijkt. Het gaat over een normale jongen die opgroeit in de Bijlmer. Er staan grappige verhalen in, maar heel mooi zijn ze niet geschreven. Mede omdat ik me bezwaard voel om een dagboek te lezen, sta ik op en zoek ik verder. Het bandje is inmiddels afgelopen en stilte vult wederom de kamer. Ik ga op zoek naar een ander bandje, maar zie dat dit het enige is, dus zet ik de speler nog een keer aan. Het liedje spreekt me ineens heel erg aan en dus kijk ik even naar het

bandhoesje. Ik pak het bandje van 'Fade to black' op en merk dat er iets in zit. Ik open het hoesje en vind nog een sleutel.

De zang valt in. 'Life it seems to fade away.' Ik loop naar de deur. 'Drifting further everyday.' Ik steek de sleutel in het slot en de deur gaat open. Met een "suicide song" op de achtergrond kijk ik in een nieuwe kamer.

3

Ik ga de kamer binnen en merk meteen de koude wind die langs mijn benen waait. De donkere gordijnen die net nog zo strak langs de ramen hingen, wuiven nu langs het behang. Een straal zonlicht verlicht de kamer. Nu pas zie ik alle stellages. Twee lange rijen naast elkaar. Op een tafel staat een speelbord waar kleine poppetjes op staan. Ik loop ernaartoe en zie nu dat het kleine soldaatjes zijn. Ze liggen allemaal, behalve één. Een zwart poppetje staat op een rood stukje veld. Vreemd, denk ik nog, maar ik ken het spel niet dus kijk ik verder de kamer in. Er hangt een lugubere sfeer. Het voelt of ik langs alle kanten word aangekeken. Er staat een kast met een lade halfopen. Ik kan mijn nieuwsgierigheid niet bedwingen en dus kijk ik wat erin ligt. Ik zie een klein boekje met een slotje eraan, maar als ik het probeer te pakken, voel ik weer die koude wind. Het voelt niet goed in deze kamer, maar vluchten kan ik niet. Ik zal verder moeten lopen, wil ik hieruit kunnen komen. Aan de kapstok hangt een hondenriem. Ik ga ervan uit dat hier een hond heeft geleefd. Nu ik verder kijk naar de ellenlange stellages, zie ik dat er allemaal vreemde maskers op liggen. Ik probeer er een op te pakken maar durf het niet. Als ik verder de kamer in loop, valt mijn blik op een groot donker blok. Na mijn vorige ontmoeting met de griezelige energie die in deze kamer hangt, wil ik er niet naartoe lopen. Ik draai terug, maar dan komt er ineens een schaduw langs. Uit schrik draai ik weer om, nu pas zie ik een schim in de, ik gok westerse, hoek van de kamer. Er zit een oude man die me aankijkt met een blik zo koud als een februarimorgen. Misschien heeft hij de sleutel, maar ik denk niet dat er nog veel leven in hem zit. Ik loop naar hem toe, maar hij lijkt niet te reageren. Op zijn schoot ligt een boek van Freud. Ineens zegt hij iets. Eerst kon ik het niet verstaan, maar nu klinkt het bekend. 'Als je dicht bij jezelf blijft...' Het lijkt wel of ik dit vaker heb gehoord. Maar wanneer?

Ik word wakker, weet niet waar ik ben en nu heb ik ook nog eens een of andere gekke spreuk in mijn hoofd. Ik denk dat ik gek aan het worden ben. Ik vraag nog een keer aan de man wat hij bedoelt. 'Als je dicht bij jezelf blijft kun je ver komen.' Het is diezelfde stem als in mijn droom. Maar wat heb ik hier nu aan? Ik zit vast in een kamer met enge maskers, een grafkist, een bijbel en een oude man met een gekke spreuk die blijkbaar graag bordspellen speelt. Nu valt mijn oog op een klein snijplankje met een dode muis en scalpel. Dat is het! Ik moet dicht bij mezelf blijven en deze scalpel gebruiken. Ik pak hem op en loop naar de deur toe. Ik sluit mijn ogen en focus op het onheilspellende slot. Continu was ik te gefocust op alles om me heen, op de verscheidene kamers en hun inhoud. Deze keer niet, er was geen sleutel te vinden, daarom moest ik het nu zelf doen. Ik houd mijn oog tegen het sleutelgat en bekijk het stelsel binnenin. Zonder te aarzelen steek ik de scalpel erin en draai een aantal keer. Het mislukt. Ik kijk ontdaan naar de kamer, naar de ontberingen. 'Nee', zeg ik tegen mijzelf, 'jij gaat het opnieuw proberen'. Ik doe mijn best maar ik faal. Tranen wellen op in mijn ogen. Ik wil ergens tegenaan trappen, ik wil voor altijd in bed duiken en niet meer opstaan. Nee. Ik slik nog een keer diep en keer terug naar het slot. Net zo lang, totdat ik eruit ben. Ik steek de scalpel er voor de derde keer in en draai eens flink.

Epiloog

Op het moment dat mijn voeten over de drempel glijden, streelt de wind mij zacht als groet. Ik knik en verwelkom het fijne ruisen van de wind, de prikkelende stralen van de zon en het gekwetter van een vogel in de verte. In mijn zak liggen trots de twee sleutels, elk uniek en toch hetzelfde. Een stem in mijn hoofd vertelt mij dat ik ze opnieuw bezichtigen moet, maar ik heb geen idee waarom. Misschien is het mijn onsterfelijke nieuwsgierigheid naar alles wat nieuw en onbekend is, of misschien is het puur omdat de recente gebeurtenissen nog steeds rondtollen in mijn hoofd. Ik steek mijn hand in mijn zak en stuit op de oudste. Ik voel het gepolijste object tegen mijn huid en leg het in mijn handpalm. Uit zoveel gebeurtenissen werd zo'n puur en onschuldig element gecreëerd. De sleutel met het labeltje is warm, maar ook egaal. De kamer interesseerde mij niet en in de archieven zag ik zoveel herhaling van zinsstructuren, dat ik me erover verwonderde of er daadwerkelijk een detective aan het werk was geweest, of juist een kind dat een aflevering van Sherlock Holmes had gezien en zijn toekomst gelijk had bepaald. Ik glimlach, want ondanks de vlakke zinnen die ik op de muur zag, was de kamer wel fascinerend om te zien. Ik merkte de symboliek, wikkelde mijzelf haast in de klamboe tegen de

muggen en voelde spanning tussen goed en kwaad. Maar, ook al leek de kamer mij te overspoelen met een filosofisch sausje, ik miste het concreet behapbare: een zak frites met te veel mayonaise.

Ik adem diep in en verwissel de sleutel met de tweede, die ik net als de eerste in kamer 20 heb gevonden. De muziek tolt nog steeds door mijn hoofd. Melancholisch en nostalgisch laat ik mij terugvoeren naar die blèrende tv met het nieuws van de vliegtuigramp en naar de fijne, multiculturele aspecten die daar te zien waren. Ik verwonder mij over de beer en over degene die zo'n slechte jeugd gehad moet hebben. De kamer wekt medelijden in mij op en toch weet de ontwerper van de kamer de frustraties in het verhaal om te zetten in iets moois. Het gaf mij daar hoop, en nu ook, als ik de sleutel laat draaien in mijn hand. Alle willekeurige objecten in de kamer kwamen toch nog samen tot een geheel. Terwijl ik toen perplex rondom mij keek – en verafschuwde – besef ik nu het geheel. *Misschien moet je soms wel gewoon iets meemaken om het dan later in te zien.* Ik zag nergens groei, tot ik bij het einde kwam, dat vol zat met bloei.

Als ik de derde sleutel uit mijn zak graai, raak ik in paniek. Alweer overvalt dat mysterieuze, ietwat misselijkmakende gevoel mij, alsof ik zelf jaren in de kamer woonde. Het was zo realistisch, en de culturen werden prachtig neergezet, op een manier die ik nooit eerder had gezien. Het was zo mooi. De wisselingen van perspectief maakten mij alert en de verloren zoektocht naar de sleutel leerde mij iets over mijzelf. Vooral de elementen uit Congo zetten mij aan tot dagdromen. De donkere figuur, de schimmige vertoning, zette mij aan het denken. De verhalen kropen zo ver onder mijn huid, dat ik soms rilde terwijl ik stappen door de kamer zette. De onzichtbare krachten die je door het leven sturen en het onveranderlijke lot gaven de doorslag. Deze kamer maakte het meeste indruk op mij.

'Als je dicht bij jezelf blijft, dan kom je ver.' De zin bleef zichzelf herhalen in mijn hoofd. Elke kamer bood mij een identiteit van een vreemde en elke kamer zat op slot. Toch kon ik de sleutels vinden en daarmee mijn weg. Het voelt ver, die eerste kamer. Jaren geleden, lijkt het wel. De kamers leerden mij wat, elk op een nieuwe manier. In de eerste kamer voelde ik de werkelijkheid alsof die in een metamorfose gepropt zat. Er kwam een einde aan de oorlog, maar iets zal nooit uit de geest verdwijnen als je er elke dag over blijft nadenken. Ik zag hoe de oorlog doorwoekerde, maar dan op een onzichtbare wijze. Naarmate het verhaal zich verder afspeelde in de kamer, werd alles steeds intrigerender. Desalniettemin zorgde deze inrichting van de objecten voor een verwarring en struikelde ik over soms vervelende onderwerpen. In die zin waren de muggen voor mij een te grote plaag om van de kamer te houden. De tweede kamer, daarentegen, bood mij juist een perspectief op alles om ons heen. De onveilige wereld met een tirannieke vader als opvoeder gaf mij rillingen. De sociaal-realistische ideeën drongen zich op. Maar al snel bleek uit mijn inzichten, dat een enkele factor, een enkele schaduw, niet gelijk je gehele identiteit bepaalt. Ik leerde daar hoe problemen niet te zien zijn bij de eerste aanblik en dat er overal wel een diepere betekenis achter ligt. De vader bepaalde het leven van de jongen. De persoon moest onzichtbaar zijn, moest zichzelf als een sullig briesje voordoen om zo goed mogelijk verder door het leven te gaan. In de laatste kamer zag ik dat onderzoekende aspect weer, maar dan verder uitgewerkt. De bewoner van die kamer had tevens een persoonlijke zoektocht en leerde zo zichzelf beter kennen. Remi, zo genoemd naar een dood familielid, een liefde voor bezwerende formules en een oneindige nieuwsgierigheid naar de Jezuiten zijn de elementen die mij erg aantrokken. Als ik terug naar een kamer mocht gaan, zou ik de laatste kiezen. Ik leerde er niet alleen uit mijn comfortzone te stappen, maar ook dat je je passie moet volgen ook al kan de wereld zich tegen je keren. *Blijf dicht bij jezelf, want dan kom je heel ver.*